

7de zondag na Pasen

Hoe aandachtiger en innerlijk mijn bidden werd,
des te minder had ik te zeggen.
Op het laatst werd ik helemaal stil.
Eerst dacht ik dat bidden spreken was.
Maar ik leerde dat bidden niet louter zwijgen is, maar luisteren.
Bidden wil net zeggen: zichzelf horen praten.
Bidden wil zeggen: stil worden en stil zijn
en wachten totdat de biddende mens God hoort.
Søren Kierkegaard.

In de evangeliën horen we Jezus vaak bidden. Hij gaat heel vertrouwelijk om met God, die Hij zijn Vader noemt. Het is een manier om God te betrekken in je leven. Zoals vrienden elkaar in vertrouwen nemen als er iets dwars zit of er iets bijzonders is gebeurd, zo kunnen wij ook vertrouwelijk met God omgaan. Jezus doet het ons voor. In angst en nood bidt Hij. Hij dankt God, maar vraagt ook voor zijn vrienden dat zij bij elkaar mogen blijven, dat zij één zijn.

Wij gebruiken soms te grote en zware woorden en spreken beloften uit die te zwaar zijn om in je eentje te dragen. Welgemeend, dat wel, maar ze hebben wel bescherming nodig. Zo gaat dat ook in ons geloof, dat heeft ook bescherming nodig van de gelovige gemeenschap, zodat ons geloof kan groeien en steeds meer zichtbaar wordt in ons leven van alledag. Het gebed zet ons ook aan om te handelen. Gebed en actie zijn voor mij onlosmakelijk met elkaar verbonden. Actie heeft gebed nodig..... Gebed heeft actie nodig: Ora et labora

Dan denk ik aan onze taak als geloofsgemeenschap om de zorg voor de meest zwakke van onze samenleving dichtbij en ver weg. Vandaag wil ik het met u hebben over dichtbij: de dak- en thuislozen.

De groep dak- en thuislozen is ongeveer 400 daklozen en 4000 thuislozen. Cijfers die nogal eens wisselen. Ze zijn er en ze zijn er het volgende ogenblik weer niet en vertrokken naar een andere stad. Een vaste groep is wel zichtbaar in Eindhoven. De thuislozen zijn vaak personen met een dakloze of psychiatrische achtergrond. Ook zij zijn op straat zichtbaar en in de inloophuizen. Veelal zijn het mannen met een heel klein of geen netwerk.

Wat voorbeelden: Door de oorlog in de Oekraïne zijn er ongeveer 700 vluchtelingen naar Eindhoven gekomen. Met een aantal vrijwilligers van het Steunpunt van de Catharinakerk hebben we nu zes keer leefgeld uitgereikt. Nu niet in de Catharinakerk, maar in het stadhuis. Dit vanwege de grote toeloop. Na afloop van de eerste keer was ik zo ontdaan door de gezichten waarop het verdriet was af te lezen. Korte traumatische verhalen van vooral ouderen. Taal is met deze contacten erg moeilijk, wat Engels met gebaren, maar je begrijpt elkaar!

Na dit te hebben gedaan fietste ik naar huis met de vraag: in wat voor een wereld leven we in Godsnaam dat mensen dit elkaar aandoen!

Maar ik denk ook aan Sem, een nette jongeman van begin 20. Sem heeft enkele jaren in Leiden gestudeerd en is op een of andere wijze met drugs in contact gekomen om staande te blijven. Nu op straat. Zo af en toe kan hij bij vrienden of zijn opa slapen. Wat hem nog het meeste tegenvalt is de dag doorkomen met niets. Alleen op straat rondzwerven en eten en drinken in een van de inloophuizen.

Zo ook Kyle, 21 jaar, heeft ook gestudeerd maar ook op straat terecht gekomen. Kyle is een gelovige jongeman maar helaas leest hij alleen teksten uit het Oude Testament waarin straf en dood voorkomen. Dat projecteert hij dan op zijn eigen leven. We praten daar regelmatig over. Maar het is heel lastig om hem een ander Godsbeeld te laten ontdekken. Een straffende God vervangen door een God die met je optrekt, ook als het leven niet mee zit.

De afgelopen maanden hebben we ook afscheid genomen van twee ex-daklozen die beiden op te jonge leeftijd zijn overleden. Twee afscheidsmomenten die zo verschillend waren maar wel heel bijzonder. Dan is zichtbaar hoe puur de groep is.

De een leest een zelfgemaakt gedicht voor. De ander heeft een cd meegenomen met muziek die de overledene mooi zou vinden en weer een ander speelt op zijn gitaar. Als pastor/voorganger hoef je zelf niet zoveel te doen, de groep – vaak spontaan en niet afgesproken – neemt op geheel eigen wijze afscheid. Heel puur !

Dan Mike, hij nodigde mij een paar weken geleden uit op het TU terrein, hij had daar een nieuwe slaapplek, onder een naaldboom, verscholen en niet zichtbaar. Vol trots, want dit was zijn plek. Ik vroeg hem waarom hij niet meer in zijn huis woont. Volgens de woningbouw corporatie had hij zijn huis onderverhuurd en hem daarom eruit gezet. Wellicht is er toch meer aan de hand, een woning corporatie zet niet zo snel iemand op straat....

Een man uit Litouwen woont al 12 jaar hier in Eindhoven. Hij wordt de knuffelzwerfer van Tongelre genoemd. Zijn twee benen zijn geamputeerd en heeft hartproblemen. Bij de organisatie waar hij verbleef vonden ze dat hij geen verzorging meer nodig had en moest hij de straat weer op. Drie weken heeft Ulrich dag en nacht op straat geleefd in zijn scootmobiel. Na drie weken was hij sterk vervuild, hij kan niet zelfstandig naar de wc. Een buurtgenoot heeft hem met een tuinslang schoongespoten, want in de douche die boven is lukte niet. Ze heeft hem kleding van haar man gegeven en hij moest daarna weer de straat op. Na contact met de wethouder alsnog een plek in de opvang. Deze week was op omroep 040 het vervolg hiervan te zien.....

Veel gesprekken op straat, in de inloophuizen, parken of waar dan ook over het leven, over geloven over pijn en verdriet maar ook over de mooie momenten van het leven. Nu de coronatijd voorbij is, is daar weer meer ruimte voor. Na vier jaar dat ik dit mag

doen is er een band gegroeid tussen hen en mij die ik koester en ga daar heel voorzichtig mee om.

Nog een mooi voorbeeld; 19 april jl. heeft de Rotary een Paasmaaltijd voor onze mensen verzorgd in de Catharinakerk. Ongeveer 60 of 70 mensen zijn daar op afgekomen. Dan zie je heel duidelijk dat twee heel verschillende werelden bij elkaar komen. Deze Rotary doet dit al enkele jaren en er begint herkenning te komen aan beide kanten.

Zo maar wat voorbeelden; op onze website ziet u meer verhalen en gebeurtenissen en ons jaarverslag van deze vorm van pastoraat. Ik blijf zeggen: gewoon pastoraat, maar wel voor een bijzonder kwetsbare groep stadsgenoten.

Even terug naar het bidden, dit versterkt je gelovige ziel. Bidden geeft troost. Bidden lost geen problemen op, maar kan ons sterk maken om goed met problemen om te gaan. Het kan ons aanzetten om te doen zoals Jezus heeft gedaan: er zijn voor onze naasten.

Rob Kosterman, straatpastor